

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. III. 37. 483/2015/9. szám

A Kúria a dr. Horváth Gergely Géza ügyvéd által képviselt (...) felperesnek a (...) jogtanácsos által képviselt Budapest Főváros Kormányhivatala alperes ellen építési ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében, amely perbe a felperes pernyertességének előmozdítása érdekében Felperesi beavatkozó és az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében a dr. Boldizsár Balás ügyvéd által képviselt (...) I.r. és (...) II.r. beavatkozók beavatkoztak -, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. március 3. napján kelt 15.K.30.264/2014/21. számú jogerős ítélete ellen a felperes és a felperesi beavatkozó által 22. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 15.K.30.264/2014/21. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a Kúria a felperest és a felperesi beavatkozót, hogy 15 nap alatt egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint és az alperesi beavatkozóknak együttesen 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a Kúria a felperest és a felperesi beavatkozót, hogy fizessenek meg az államnak - külön felhívásra egyetemlegesen 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A Budapest III. kerületi (...) hrsz-ú, a (...) szám alatti „kivett lakóház, udvar” megjelölésű belterületi ingatlan 2/8-2/8 eszmei tulajdoni hányadban az I.-II.r. alperesi beavatkozók, továbbá S.P.Gy. és S.K. osztatlan közös tulajdonát képezi. A (...) /1 hrsz-ú, (...) utcai „kivett lakóház, udvar” megjelölésű belterületi ingatlan pedig a felperesi beavatkozó tulajdonában áll. A Budapest III. kerületi Polgármesteri Hivatal Építési Hatósági Osztálya 2009. április 16-án helyszíni szemlét tartott a felperesi ingatlanon. A

szemlééről készült jegyzőkönyv szerint az ingatlan alatt a meglévő teraszt bővíti a telek délnyugati irányában. A teraszszerkezet kész, magassága 0,88 méter, területe körülbelül 5m x 2,5m. Az elsőfokú hatóság a 2009. május 15-én kelt határozatával kötelezte az I-II.r. alperesi beavatkozókat, hogy a bővített teraszt tegyék szabályossá Óbuda-Békásmegyer Önkormányzata Képviselő-testületének a kerület helyi építési szabályzatát megállapító 32/2001. (XI.30.) ÖK rendelete (a továbbiakban: ÓBVSZ) és az országos településrendezési és építési követelményekről szóló 253/1997. (XII.20.) Korm.rendelet (a továbbiakban: OTÉK) előírásai alapján. 2009. szeptember 17-én a hatóság ezen határozata rendelkező részét akként módosította, hogy az oldalkert távolságát három méterre kell kialakítani a (...) szám felőli kerítéstől. Az alperesi beavatkozók fellebbeztek a határozat ellen, amelynek elbírálása során az alperesi jogelőd a határozatot akként változtatta meg, hogy a rendelkező rész első és harmadik mondatait (ismétlés okán) törölte, egyebekben az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Az I-II.r. alperesi beavatkozók keresettel támadták meg az alperesi jogelőd határozatát, a Fővárosi Bíróság 15.K.33.001/2010/26. számú jogerős ítéletével a keresetet elutasította. Az elsőfokú építésügyi hatóság a 2009. szeptember 17-én kelt I/431/35/2009. számú határozatával a 2009. június 3-án kelt P-2770/4/2009. számú másodfokú határozat alapján az I-II.r. alperesi beavatkozók részére az ingatlan északkeleti részében található épület délkeleti homlokzatán kialakított erkélyre, a nyílászáró cserére, valamint a tetőtérben tetősík ablak helyett 1,5m x 1,2m nyílászáró cserére a fennmaradási engedélyt megadta. A földszinti konyha felett a tetőtérben való bővítésre a fennmaradási engedélyt nem adta meg, az eredeti állapot helyreállítását rendelte el. Az északkeleti részben található épület jogerős építési engedély nélkül végzett munkáira vonatkozóan 360.000 forint építésügyi bírságot szabott ki az I-II.r. alperesi beavatkozókkal szemben. Az alperesi beavatkozók fellebbezéssel támadták a határozatot, amelynek elbírálása során az alperes jogelődje a 2010. február 24-én kelt 50-998/2/2010. számú másodfokú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

Az I-II.r. alperesi beavatkozók - felperesekként - a határozat bírósági felülvizsgálata iránt terjesztettek elő keresetet. A felperesi beavatkozó III.r. felperesként nyújtott be keresetet a határozat megalapozatlanságára hivatkozással. A Fővárosi Törvényszék a 2012. május 17. napján kelt 15.K.33.002/2010/44. számú jogerős ítéletével az alperes határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően a tetőtér bővítés megszüntetésére és az eredeti állapot helyreállítására vonatkozó része tekintetében hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú közigazgatási szervet e körben új eljárásra kötelezte, míg a III.r. felperes keresetét elutasította. Az ítélet indokolásában azt írta elő, hogy a megismételt eljárásban vizsgálni kell az az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény (a

továbbiakban: Étv.) 48. § (2) bekezdés b) pontjában foglaltakat, és a vizsgálat eredményéhez képest kell állást foglalni arról, hogy fennmaradási engedély adható-e a tetőtérben történt bővítésre. A tényállást e körben is a Ket. 50. § (1) bekezdésének és a Pp. 339/B. §-ának megfelelően fel kell tárni, a döntést a Ket. 72. § (1) bekezdés ea) és ec) pontjaira is figyelemmel akként indokolni, hogy a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak legyenek, és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége is kitűnjön.

A Kúria a felülvizsgálati eljárásban a 2013. április 24-én kelt Kfv.III.37.569/2012/4. számú ítéletével a Fővárosi Törvényszék ítéletét hatályában fenntartotta.

A megismételt eljárásban az elsőfokú építésügyi hatóság a 2013. július 9-én kelt I/31/24/2013. számú határozatával az alperesi beavatkozók, mint építtetők kérelmére az ingatlan északkeleti részében található épület földszinti konyha feletti tetőtér bővítésére a fennmaradási engedélyt megadta. Kötelezte az építtetőket, hogy az engedély nélküli épületrészre vonatkozó 623.700 forint építésügyi bírságot fizessék meg. A határozat ellen a felperes és a felperesi beavatkozó terjesztett elő fellebbezést, amelynek elbírálása során az alperes a 2013. október 10. napján kelt BPD/002/00448-8/2013. számú másodfokú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében az alperes határozatának az elsőfokú határozatra is kiterjedő felülvizsgálatát és hatályon kívül helyezését, az elsőfokú hatóság új eljárásra kötelezését kérte. Álláspontja szerint a közigazgatási hatóságok a törvényes mérlegelés mellőzésével és a közérdek sérelmének téves értelmezésével jogellenesen döntöttek a fennmaradási engedély megadásáról, tévesen alkalmazták az Étv. 48. §-át, a Ket. 1. § (1) bekezdését, 50. §-át, 109. § (4) bekezdését, és a Pp. 339/B. §-át. Hivatkozott arra, hogy az eljárásban fényképfelvétellel igazolta, hogy az építtetők által jogellenesen végzett építés eredménye a közterületről a Budapest III. kerület (...) szám alól fényképezve látható, téves a határozatokban az ezzel kapcsolatos megállapítás. Hangsúlyozta, nem vitatott tény, hogy az építtetők sem építési engedéllyel nem rendelkeztek, sem építési munkájuk az építési előírásoknak nem felelt meg. Mindebből egyértelműen következik a közérdek sérelme, ami egyébként nem szakértői kérdés, így nem dönthető el szakértői vélemény alapján. Kifejtette, hogy az alapeljárásban beszerzett szakértői vélemény 2007. óta igazolja, hogy az építtetők engedély nélküli és szabálytalan építkezése a szomszédos ingatlan rendeltetésszerű használatát miként korlátozza, ennek részeként miként sérti a terasz használatát, a kilátást, a nyári átszellőzést. E körülmények nem kizárólag szomszédjogi vagy birtoksértés körében vizsgálható szempontok, hanem építésjogi

következményekkel járnak, mivel semmilyen építmény nem tervezhető és nem valósítható meg úgy, hogy az más, szomszédos ingatlanok és építmények rendeltetésszerű és biztonságos használatát akadályozza. További releváns körülményként hozta fel a felperes, hogy az építtető ingatlana gépjárművel közútról nem, kizárólag a Natura 2000 országos védettségű erdőn keresztül, az építtető folyamatos természetkárosító magatartásával közelíthető meg. Ennek további következménye, hogy az építtető épülete tűzvédelmi, katasztrófavédelmi, életvédelmi célból sem közelíthető meg, azaz mivel ezen épület lakáscéljára szánt és ennek pedig feltétele a megközelíthetőség, így az építtető épülete a lakhatás feltételeit sem teljesíti.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, határozatának jogszerűségére hivatkozással.

A felperesi beavatkozó utalt arra, hogy nem csak büntetőeljárás, hanem birtokvédelmi eljárás is folyamatban van az erdőhasználattal kapcsolatban. Az Étv. 47-49. §-aira hivatkozott a közérdek fogalma körében, és hangsúlyozta, hogy nem mellőzhető jelen építési ügyben sem a természetvédelmi, erdővédelmi érdekek értékelése. Elképzelhetőnek tartotta, hogy az Európai Bizottság kötelezettségszegési eljárást indíthat Magyarországgal szemben, ha egy ingatlan rendeltetésszerű használata egy Natura 2000 védettségű erdőterület használatával jár.

Az alperesi beavatkozók a kereset elutasítását kérték, arra hivatkozással, hogy a jelen pernek kizárólag a tetőtér beépítés fennmaradási engedélyének megadása volt a tárgya, a tetőtér bővítmény rendeltetésszerű használata semmilyen természetkárosítással nem jár együtt.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozatlannak értékelte és elutasította azt. Ítéletének indokolásában a Ket. 109. § (4) bekezdésére hivatkozással kifejtette, hogy a Fővárosi Törvényszék a 15.K.33002/2010/44 számú jogerős ítéletével az alperes és az elsőfokú hatóságnak a tetőtér bővítés megszüntetésére és az eredeti állapot helyreállítására vonatkozó része tekintetében helyezte hatályon kívül határozatát és e körben rendelt el új eljárást. Kúriai eseti döntésekre hivatkozással hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, hogy a jelen közigazgatási perben elsődlegesen tehát azt kellett vizsgálni, hogy a közigazgatási hatóság megismételt eljárásban e jogerős ítéletnek megfelelően járt-e el.

A korábbi jogerős ítéletben a bíróság már kifejtette, hogy a védett erdő, az erdei út használatával, valamint az út zúzott kővel való borításával kapcsolatos kérdések nem az építésügyi hatóság jogkörébe tartoznak, így a jelen peres eljárásra sem. Nem tárgya a jelen eljárásnak továbbá a nem a felperesi ingatlanon álló villanyoszlop szabályosságának vizsgálata sem, az ELMŰ nyilatkozata

egyébként a felperesi beavatkozó által sem vitatottan beszerzésre került. A szerelt kémény vonatkozásában szintén nem vitatottan beszerzésre került a FŐKÉTÜSZ szakvéleménye. Az épített kéménnyel kapcsolatosan az I-II.r. alperesi beavatkozók építési tevékenységet nem végeztek, így az szintén nem képezi jelen eljárás tárgyát. Nem tartozik a jelen perre az erdőterület használatával kapcsolatos birtokvédelmi, polgári jogi, környezetvédelmi, továbbá büntetőeljárást érintő kérdések vizsgálata sem, a bíróság a perben kizárólag a keresettel támadott alperesi határozat jogszerűségét vizsgálhatta.

Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy alappal hivatkozott arra az alperes, jelenleg csak egy bővítményi részről van szó, a megközelíthetőség szempontjából ezzel nem változott semmi. A tetőtér bővítmény és a nyílászárók elhelyezése nem változtatja meg a megközelíthetőséget. Környezetvédelmi eljárásban vizsgálhatók a Natura 2000 védettséggel kapcsolatos hivatkozások. Hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, hogy az új eljárásban azt kellett vizsgálni, az Étv. 48. § (2) bekezdés b) pontjában foglaltaknak megfelelően, hogy a fennmaradási engedély megadható-e a tetőtérben történt bővítésre. E körben a korábbi perben beszerzett igazságügyi szakértő aggálytalan szakvéleményében foglaltakra hivatkozott, és azt részletesen idézte is. Arra a megállapításra jutott az elsőfokú bíróság, hogy az alperes határozata eleget tesz a korábbi jogerős ítéletben foglaltaknak. Az Étv. 48. § (2) bekezdésére hivatkozással megállapíthatónak találta, hogy a szabálytalanul megépített tetőtéri bővítmény északnyugati falazatának 50 cm-es visszaugratása, ami a bővítmény tekintetében az oldalkert megfelelőségét is biztosítaná, a jelenlegi beépítéshez képest a szomszéd ingatlanról nézve változást nem eredményezne, a magánérdek sérelme emiatt nem igazolható, a közérdek sérelme szempontjából annak lehet jelentősége, hogy a szabálytalan építmény a közterületről mennyire látszik. Megállapításra került, hogy a tetőtéri bővítmény nem látszik a közterületről, csak a régi épületrész tetőzetének egy része. Tekintettel arra, hogy a szabálytalan építményrész közterületről nem látható, az általános építési morálra ily módon károsan nem hat, és városképi szempontok alapján sem vet fel esztétikai aggályt. Osztotta az elsőfokú bíróság az alperes azon álláspontját, hogy a korábbi bírósági és kúriai ítéletben felhozott indokok és szempontok alapján a tárgyi ingatlanon a fennmaradási engedély megadásával szemben az Étv. 48. § (2) bekezdése szerinti vizsgálandó érdeksérelme körében a bíróságok által el nem fogadott indokokon és szempontokon túl további, az érdeksérelmet megalapozó bizonyíték nem merült fel. Az elsőfokú hatóság a vonatkozó eljárási szabályokat betartotta, különös tekintettel a Ket. 109. § (4) bekezdésére. A mérlegelés szempontjait igazította a bíróság és a Kúria vonatkozó ítéletében foglaltakhoz, az elsőfokú határozat indokolásából - a másodfokú határozat indokolásával kiegészítve - a bizonyítékok mérlegelésének

okszerűsége kitűnik.

Hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, hogy a felperes a határozati megállapításokat sem magánérdek, sem közérdek sérelme vizsgálata kérdéskörében megcáfolni kétséget kizáróan nem tudta, álláspontját nem igazolta.

A felperesi beavatkozó által indítványozott szakértői bizonyítás mellőzésével kapcsolatosan az elsőfokú bíróság arra hivatkozott, hogy a bizonyítási indítványt a beavatkozó határidőn túl tette meg, és az általa támogatott fél - a felperes - szakértői bizonyítást nem kért.

A jogerős ítélet ellen a felperes és a felperesi beavatkozó nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan a hatályon kívül helyezés mellett a felperes keresetének helyt adó ítélet meghozatalát kérték. A jogerős ítélet jogszabálysértő jellege tekintetében az 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 4. § (1) és (4) bekezdésére, 277. § (4) bekezdésére, és 318. §-ára hivatkoztak a kölcsönszerződés és lízingszerződés teljesítésére és megszegésére irányadó anyagi jogszabályokat illetően, továbbá arra, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a bizonyítási eljárás szabályait.

E hivatkozást illetően a Kúria megállapította, hogy nyilvánvalóan téves elírást tartalmazó kifogás, hiszen a perbeli ügyre semmiképp sem vonatkoztatható.

A továbbiakat illetően a felülvizsgálati kérelemben a felperes és a felperesi beavatkozó arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság tévesen alkalmazta az Étv. 48. §-át, és törvényi feltételek hiányában adott az alperesi beavatkozók részére jogellenesen fennmaradási engedélyt. Tévesen alkalmazta a bíróság a törvényes mérlegelés szabályait, mérlegelési jogkörét tévesen gyakorolta, ezzel a közérdek sérelmét okozta. A bíróság nemcsak megsértette a 92/43/EGK tanácsi irányelv 6. cikkének (2) bekezdésében foglalt kötelezettséget, hanem figyelmen kívül hagyta, hogy a tagállami bíró közigazgatási perben hivatalból, a fél erre vonatkozó kérelme nélkül is köteles alkalmazni a fél számára konkrét jogokat biztosító, az ügyben releváns uniós jogot. Hangsúlyozták, hogy az alperes rögzítette, hogy az építtetők az építési rendet és fegyelmet súlyosan megsértették, ennek során az épület engedély nélkül épült, az ingatlanon sorozatos szabálytalan átalakítások történtek, és a hatósági kötelezettségeket nem hajtották végre. A jogellenes és szabályszerűtlen építési munka rendes jogkövetkezménye a bontás, ehhez képest speciális törvényi kedvezmény a fennmaradási engedély lehetősége, ami csak akkor adható meg, ha a közérdek sérelme egyértelműen és kétséget nem

hagyó módon megállapítható. Bármilyen kétség esetében a rendes jogkövetkezmény alkalmazandó, azaz a fennmaradási engedélyt meg kell tagadni, és helyette a bontásról kell rendelkezni. Kifogásolták, hogy a tárgyi ügyben az elsőfokú hatóság az előzmények ellenére a szakértői véleménynyilvánításra alapítottan azt állapította meg, hogy az építtető építési tevékenysége közérdeket nem sért, mivel közterületről nem látható, és ennek alapján rendelkezett a fennmaradási engedély megadásáról. Hangsúlyozták, hogy a közérdek sérelmének megtörténtét vagy hiányát a bíróság nem döntötte el, így e tárgyban nem keletkezett ítélt dolog. A felperes által a fellebbezésében hivatkozott fényképfelvétel alapján tényként állapítható meg, hogy a hatóságok által is ismerten valótlán tényre alapították érdemi döntésüket. A felperes és a felperesi beavatkozó változatlan és egyértelmű elvi álláspontja szerint a közérdek sérelme nem vitásan fennáll egy olyan esetben, amikor az építtető sorozatosan évek óta engedély nélküli munkálatok sorával alakítanak ki egy többszintes lakóházat, és ezen semmit sem változtat, hogy ezek az épületek láthatók-e. Az építtető az eljáró építésügyi hatóságok határozatait és az ezekkel érvényesíteni kívánt építési jogszabályokat tudatosan és sorozatosan figyelmen kívül hagyják, a rájuk kiszabott bírságokat nem fizetik meg, a nem együttműködő ügyfelek jogsértéseik következményeit nem orvosolják, tekintet nélkül arra, hogy az építésügyi hatóságok velük szemben valamennyi rendelkezésre álló eszközzel kikényszerítik-e a szankció érvényesülését. Kifejtették, hogy e magatartások közigazgatási és büntetőjogi szankcióinak levonása valóban a építésügyön kívüli eljárások feladata, amely eljárások folyamatban is vannak, azonban a Natura 2000 olyan közérdek körébe tartozó védettség és védelmi szint, amelynek sérelme egyértelműen igazolja, hogy az építtető építési munkája sérti a közérdeket, és így kizárt részükre fennmaradási engedély megadása. Hivatkoztak az erdőről, az erdő védelméről és az erdőgazdálkodásról szóló 2009. évi XXXVII. törvény 78. §-ában foglaltakra, az Étv. 47-49. §-ára, 19. §-ának sérelmére, a tisztességes eljáráshoz való jog követelményének az Alkotmány 57. § (1) bekezdésében rögzített védelmére, az e körbe sorolandó alapelvekre, a Ket.-ben rögzített eljárási jogokra és kötelezettségekre, valamint az alperes feladatára az Étv., az OTÉK és az ÖBVSZ előírásainak betartásával kapcsolatosan. Az Európai Unió működéséről szóló szerződés (a továbbiakban: EUMSZ) 267. cikke szerinti előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének elmulasztását is kifogásolták.

A felülvizsgálati kérelemben kérték a felülvizsgálati kérelem tárgyaláson történő elbírálását.

Az alperes és az alperesi beavatkozók felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság kimerítő alapossággal feltárta és aprólékos részletességgel rögzítette ítéletének indokolásában az ügyben irányadó tényállást, és abból – az ide vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazásával – helytálló jogi következtetést vont le, azzal a Kúria is egyetértett.

Kiemeli a Kúria, hogy a felülvizsgálati eljárás során a Pp. 270. § (2) bekezdése és 272. § (2) bekezdése értelmében kizárólag a jogerős ítélet jogszerűsége vizsgálható, a Pp. 275. § (2) bekezdésének megfelelően a felülvizsgálati kérelemmel érintett körben.

Elsődlegesen azt tartja szükségesnek leszögezni a Kúria, hogy az elsőfokú bíróság – az ide vonatkozó legfelsőbb bírósági-kúriai gyakorlat alapulvételével – helytállóan foglalt állást abban a kérdésben, hogy a Ket. 109. § (4) bekezdésének megfelelően a jelen közigazgatási eljárás tárgya kizárólag a jogerős ítélettel megismételni rendelt körben folytatandó vizsgálódás, tényfeltárás és jogkövetkezmény levonás volt. A közigazgatási hatóságok ezen a körön túl nem terjeszkedhettek, a jogerős ítélet, valamint a felülvizsgálati ítélet indokolásában foglaltak minden tekintetben irányadóak voltak, annak figyelembevételétől nem tekinthettek el, és az eljárás az ott meghatározott körön túl nem terjeszkedhetett. Minderre tekintettel a felperes és a felperesi beavatkozó felülvizsgálati kérelmének a perbeli építési ügyben folytatott eljárással szemben felhozott kifogásai sem vizsgálhatók, sem értékelhetők nem voltak. Helyesen választotta le az elsőfokú bíróság a perbeli eljárás köréről az egyéb – környezetvédelmi, természetvédelmi, birtokvédelmi, polgárjogi, büntetőjogi, stb. – eljárásokat.

A Pp. 339. § (1) bekezdése értelmében a közigazgatási per tárgya a keresettel támadott közigazgatási határozat jogszerűségének felülvizsgálata. Ennek megfelelően az elsőfokú bíróság kizárólag azt vizsgálhatta – és tette is azt helyesen –, hogy az alperes 2013. október 10. napján kelt BTD/002/00448-8/2013. számú határozata megfelel-e a jogszabályi előírásnak, illetve a korábbi jogerős bírósági ítéletben foglaltaknak.

A Kúria osztotta az elsőfokú bíróságnak az ezzel kapcsolatosan levont jogi következtetését az alperes határozatának jogszerűségére vonatkozóan.

Hangsúlyozza a Kúria, hogy az általánosan kialakult és következetes legfelsőbb bírósági-kúriai gyakorlat szerint ha a felülvizsgálati kérelem a jogerős ítélettel megállapított tényállását, vagyis azt

sérelmezi, hogy a bíróság a tényállást a Pp. 206. §-ának megsértésével állapította meg, a jogerős ítélet érintésének csakis akkor van helye, ha a tényállás iratellenes, illetőleg a bíróság a bizonyítékokat - azok egybevetése során - nem a maguk összességében értékelte, és ennél fogva a megállapított tényállás nyilvánvalóan okszerűtlen, vagyis lényeges logikai ellentmondást tartalmaz. Nem állapítható meg azonban jogszabálysértés akkor, ha a felülvizsgálati kérelem a bizonyítékok okszerű mérlegelését támadja. A Pp. 206. §-a szerinti szabad bírói mérlegeléssel megállapított tényállás - ha az nem iratellenes vagy logikátlan - felülvizsgálata nem lehet eredményes. A felülvizsgálati eljárásban ugyanis felülmérlegelésnek nincs helye. Nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére. A felülvizsgálat csak arra szorítkozhat, hogy a mérlegelés körébe vont adatok, tények értékelésénél nincs-e nyilvánvalóan helytelen következtetés.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete ezen kritériumoknak maradéktalanul megfelelt. A tényállás feltárása teljes körűen megtörtént, az elsőfokú bíróság részletesen ismertette, értékelte, összevetette és mérlegelte a rendelkezésre állt bizonyítékokat, és azokból logikus okszerű következtetés levonásával hozta meg döntését, indokolása minden tekintetben megfelelt a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglalt előírásoknak is.

Hangsúlyozza a Kúria, hogy az ügyben alkalmazandó Étv. 48. § (2) bekezdés b) pontja mérlegelési jogkört biztosít a hatóság számára, és ekként az e körben hozott határozat felülvizsgálata a Pp. 339/B. §-ában foglaltaknak megfelelően történik, azaz a mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat akkor tekintendő jogszerűnek, ha a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak, és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik.

Az építésügyi hatóság eljárására az eljárás megindításakor - 2013. június 27-én - hatályos jogszabályi rendelkezéseket kellett alkalmazni. Eszerint az Étv. 48. § (2) bekezdése azt írta elő, hogy fennmaradási engedély az (1) bekezdésben foglaltak érvényesítése mellett kiadható akkor is, ha

a) az építmény, építményrész átalakítással szabályossá tehető, vagy
b) a szabálytalanság közérdeket nem sért, vagy az érdeksérelem a hatóság által meghatározott határidőn belül elhárítható.

A perbeli ügyben a felperes és a felperesi beavatkozó a közérdek sérelmét állította, mint a fennmaradási engedély megadásának akadályát. Egyetértett a Kúria az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy az ezzel kapcsolatos felsorolásokon és kifogásokon túl a felperes és a felperesi beavatkozó érdemi

bizonyítást a közérdek sérelmére vonatkozóan nem terjesztett elő. A perben felülvizsgált közigazgatási határozatok mindössze a földszinti konyha feletti tetőtér bővítésére vonatkozóan adtak fennmaradási engedélyt az alperesi beavatkozóknak - építésügyi bírság kiszabása mellett -, tehát az ezzel kapcsolatos közérdek sérelme volt vizsgálható. Sem a Natura 2000 védelme, sem az ingatlan megközelíthetősége, sem egyéb büntetőjogi, polgárjogi és birtokvédelmi szempontok e körben nem bírtak jelentőséggel. A közterületről láthatósággal kapcsolatosan az alperes és az elsőfokú bíróság is megfelelően állást foglalt, ez sem képezhetette érdemi akadályát a fennmaradási engedély megadásának.

Hangsúlyozza a Kúria, hogy az Étv. 48. § (2) bekezdés b) pontjának megfelelően a közérdek sérelmének fennállását és annak tényalapját kell bizonyítani, a közérdeksérelemnek pedig a konkrét építési munka vonatkozásában kell fennállnia és bizonyítottnak lennie. A felperes és a felperesi beavatkozó a fennmaradási engedély megtagadásának alapjául szolgáló közérdeksérelemet vagy jelentős magánérdek-sérelem fennállását, mibenlétét, sem a megismételt közigazgatási eljárás során, sem a közigazgatási perben megjelölni és bizonyítani nem tudták. Kiemeli a Kúria, hogy önmagában az engedély nélküli építkezés ténye nem ad alapot a fennmaradási engedély kiadásának megtagadására, és nem teszi lehetővé pusztán emiatt a közérdeksérelem fennállásának megállapítását sem. Alaptalannak értékelte a Kúria a felülvizsgálati kérelem Étv. 19. §-ának sérelmére alapított hivatkozását is. A perben vizsgált építkezés nem érinti károsan a környezet természeti, táji és építészeti értékei védelmének érdekeit, a megfelelő megközelítés biztosított gyalogosan és gépjárművel is, tehát a közérdek sérelem amiatt sem állapítható meg. Kiemelést érdemel, hogy az eljárás tárgya kizárólag a felépítmény tetőterének bővítése, nem pedig egy új felépítmény létesítése volt. A szomszédos telkeken az építmények közötti távolság nem csökkent, nem sérült tehát az Étv. 31. § (2) bekezdés d) pontjában előírt tűzbiztonsági követelmény, és a tetőtér bővítmény a szomszédos ingatlanok és építmények biztonságos használatát sem érintette.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem sértette meg az EUMSZ 267. cikkének előzetes döntéshozatali eljárásra vonatkozó szabályait sem, ilyen eljárás kezdeményezése a tagállami bíróságok részére fennálló lehetőség, a tagállami bíróság mérlegelés alapján jogosult döntenie az eljárás megindításáról, annak indokoltságáról - ha nem egyértelmű számára az uniós jog rendelkezése. Ugyanakkor utal arra is a Kúria, hogy a felülvizsgálati kérelemben nem került sor annak megjelölésére, hogy az eljárás bírósága mennyiben, milyen vonatkozásban nem alkalmazta az uniós jogot, konkrétan annak mely rendelkezését kellett volna alapul vennie, az erdőrészlettel kapcsolatos esetleges kötelezettségszegési eljárás pedig a perbeli ügygel összefüggésbe nem volt hozható.

Minderre tekintettel a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet nem jogszabálysértő a felülvizsgálati kérelemmel érintett körben, ezért azt a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban felmerült alperesi és alperesi beavatkozói perköltség megfizetésére a Kúria a felperest és a felperesi beavatkozót egyetemlegesen a Pp. 270. § (1) bekezdés folytán alkalmazandó Pp. 78.§.(1) bekezdés, 82. § (1) bekezdés és 83. § (1) bekezdés szerint kötelezte.

A tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték viselésére a felperes és a felperesi beavatkozó a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése értelmében köteles.

Budapest, 2015. október 20.

Dr. Kovács András s.k. a tanács elnöke, Dr. Fekete Ildikó s.k. előadó bíró, Dr. Kovács Ákos s.k. bíró